

Κοματαρχῶν φιγούραις
 με κάμαις καὶ κουμπούραις.

Μονολογεῖ ὁ Φασουλῆς
 μετὰ νωθρότητος πολλῆς.

Τί ταμπελιὰ με δέρνει!.. μὰ τί σαχλαῖς ἡμέραις!
 μὲς ἦλθαν τέλος πάντων καὶ οἱ σοφοὶ πατέρες.
 Ἄς καταβάλουν ὅλην τὴν πατρικὴν φροντίδα
 καὶ νὰ σώσουν πάλιν τὴν δυστυχῆ πατρίδα.
 Ἄλλα ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδὲν κι' ἄλλοτε σκοπὸ
 γὰρ ὅ,τι καὶ ἂν κάμουν μὴ λέξι νὰ εἰπῶ.

Μὲ δσα κι' ἂν τοὺς σύρω, μὲ δσα κι' ἂν τοὺς ψάλω,
 ἂν θὰ 'μπορέσω γινῶσι ποτὲ μου νὰ τοὺς δάλω.
 Ἄν εἶχα ἐξουσίαν νὰ τοὺς ξυλοφορτώσω,
 'μποροῦσα τότε καὶ μ' αὐτὸ νὰ κατορθώσω,
 ἴσως, ὅπως εἶπα σὲ περασμένο φύλλο,
 ὅπου δὲν πέφτει λόγος, πρέπει νὰ πέφτῃ ξύλο.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω καὶ πάλι 'στὴ βουλή,
 ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη πῶς διάβολο νὰ πᾶς;...
 Ἡ ζέστη μὲ πειράζει ἀπ' ὅλους πῶς πολὺ
 καὶ εἶναι τὸ μωαλό μου ὡς εἶδος τι λαπαῆς.
 Ἡ γλώσσα παραλύει καὶ ὅλο χασμουριέμαι
 καὶ θέλω 'στὰ γρασιῖδια μονάχα νὰ κυλιέμαι.

Ἐπιθυμῶ καὶ πάλιν νὰ 'δῶ τοὺς Θεσσαλοὺς,
 ν' ἀκούσω συζητήσεις καὶ λόγους ὑψηλοῦς,
 νὰ μάθω τέλος πάντων τι γίνεται τὸ κράτος,
 τι γίνεται ὁ Νιόνιος καὶ ὁ Καββαλιεράτος,
 πόσους μετρᾷ τὸ ἓνα καὶ πόσους τᾶλλο κόμμα,
 καὶ τοῦ βουλευτηρίου νὰ μὲ μεθᾶ ἢ βρωμα.

Ἐπιθυμῶ ἀλήθειαν νὰ 'δῶ καὶ τὸν Τρικούπη,
 ποῦ τοῦχει γίνῃ τώρα ὁ ἔρωτας κουνουπι
 καὶ μὲ τῆς σαΐτιας του τὸν ἔκαμε τρελλὸ
 καὶ μέσα 'στὸ κεφάλι δὲν τᾶφησε μωαλό,
 καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ἐν μέσῳ τῶν ἐρώτων
 περισσευμα καὶ ἄλλο νὰ εὔρη ὡς τὸ πρῶτον.

Ὡ τέκνον τῆς Παφίας, ἄς παύσῃ ὁ θυμὸς σου
 κι' εἰς ἄλλους ἀμερίμνους καὶ ἀρναῖς φορτώσου.
 Τὸ τρυφερόν σου χέρι ἄς πᾶψῃ πᾶ νὰ στέλλῃ
 κατὰ τοῦ σὺν Τρικούπη φαρμακωμένα βέλη,
 καὶ ἄφες τον νὰ εὔρη περισσευμα καὶ πάλιν
 χωρὶς κανέναν πόνον καὶ δίχως παραζάλην.

Ὁ τέκνον τῆς Παφίας, λυπήσου τὴν Ἑλλάδα,
μὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ μας παραπλανᾷς τὸν νοῦ,
μὴ τὸν κεντᾶς, καυμένη, μὲ τόση φαρμακάδα,
οὔρε κατὰ διαβόλου καὶ ἰλιως γενοῦ.
Τοῦ φθάνουν τόσοι κόποι, τοῦ φθάνουν τόσαι σκέψεις,
μὴ θέλῃς καὶ σὺ τώρα σὰν κι' ἄλλους νὰ τὸν ρέψῃς.

Κέντα τὸν Μολαίτη, κέντα τὸν Δεληγιάννη,
καὶ ὄσους ἄλλους μένου ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος,
εἰς τούτων τὴν καρδίαν ὁ ἔρωσ ἄς βλαστάνῃ,
αὐτοὺς ἄς κατατρύχῃ τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος,
ποῦ κάθονται ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ κυβερνοῦν
κι' ἔχουν καιρὸ μαζί σου καὶ ἄλγο νὰ περνοῦν.

Οἱ ἀρχηγοὶ κομμάτων ποτὲ ἄς μὴ σὲ βλέπουν
ἐνόσω τὴν πατρίδα καὶ τὰ κοινὰ διέπουν.
Μὴ θέλῃς νὰ θολώνῃς τὸν διαυγῆ των νοῦν
ἐνόσω διευθύνουν, ἐνόσω κυβερνοῦν,
καὶ τότε φλόγιζέ τους καὶ στρίψε τους τὴν βίδα,
ἔταν ἀπ' ἔξω κλαίου τὴν δυστυχῆ πατρίδα.

Εἶναι δεινὸν τφόντι μαρτύριον καὶ φρίκη
μέσα σ' αὐτὴ τῆ ζέστη ποῦ σκάζει τὸ τζιτζίκι
νὰ σκέπτεσαι τοῦ ἔθνους τὰ κέρδη καὶ τὰ πλοῦτη,
μὲ νοῦμερα ὁ νοῦς σου νὰ γίνετα κουργουτι,
καὶ νὰρχετα κι' ὁ ἔρωσ νὰ σοῦ κτυπᾷ μυταῖς
καὶ νὰ σὲ βασανίξῃ μὲ τόσαις σαῖτιας.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω καὶ πάλι ἴστη βουλή,
νὰ βρῶσω τοὺς προδότας μὲ πάθος καὶ χολή,
νὰ κάμω ἴστους πατέρας γενναίας προτροπίας,
ἀλλὰ μ' αὐτὴ τῆ ζέστη πῶς διάβολο νὰ πᾶς;
Δὲν ἔχω διόλου κέφι τῆ γλώσσα μου νὰ λύσω,
καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους νὰ ἴμιλῃσω.

Τί κρῖμα κι' ἁμαρτία νὰ εἶσαι πατριώτης,
τὸ μόνον ὄνειρόν σου νὰ εἶναι ἡ Ἑλλάς,
καὶ ὄμως νὰ χανώνῃ τὸ σῶμα σου νωθρότης
καὶ ἀποκαμωμένος τὰ μάτια νὰ σφαλᾷς.
Νὰ γίνεσαι γαῖδοῦρι, κι' ἀπὸ τὴν τεμπελιά
νὰ μὴ ἴμπορῆς νὰ ἴγάλῃς γιὰ τίποτα ἴμιλιά.

Ὁ! σῶσατε τὸ ἔθνος εἰς τούτον τὸν καιρόν,
χωρὶς ἐγὼ νὰ εἶμαι εἰς τὴν βουλήν παρών.
Ἐργάζεσθε, πατέρες καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων,
ὕπερ τοῦ κυριάρχου ἐν μέσῳ τῶν καυμάτων.
Ἰστά ἔργα σας ἴσούχους κι' ἐγὼ σας παραιτῶ
κι' ἀπὸ μακρὰν σὰς βλέπω καὶ σὰς χειροκροτῶ.

Ἔργον καλλιτεχνικὸν
καὶ πολὺ σημαντικόν.

Πᾶς θιασώτης τοῦ καλοῦ κι' ὄραίου ἄς γνωρίζῃ
πῶς ἡ Ἔστια συλλογὴν μεγάλην καταρτίζει
ἀπὸ κλεινῶν καλλιτεχνῶν εἰκόνας ἐξαισίας,
πολύτιμα κειμήλια ἐξόχου φαντασίας.
Καὶ ὄστις δώσῃ ἀπὸ σὰς δραχμὰς τριάντα μόνον
πινακοθήκην ἀποκτᾷ μοναδικῶν εἰκόνων,
ποῦ τὴν εὐπρέπειαν κοσμοῦν μιᾶς κομψῆς αἰθούσης,
κι' εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ ὄῃς καὶ ἄλλο νὰ τάκούσης.

Συγγραφὴ γλαφυρωτάτη
κι' ἀληθῶς σπουδαιοτάτη.

Ἐὰν κανένας θέλῃ καθ' ἑλα νὰ γνωρίσῃ
τὸν ἄγνωστον ἐκείνον τοῦ Ρὰς-Ἀλούλα τόπον,
ἄς πάρῃ τὸ βιβλίον τοῦ ἱατροῦ Παρίση,
ποῦ τόσον ἐτιμήθη παρὰ τῶν Αἰθιοπίων.

Νέα καπέλα,
ποῦ εἶναι τρέλλα.

Ἰστοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλη τὸ πρῶτο μαγαζὶ,
ποῦ ὄσοι ἀπ' ἐκεῖ περνοῦν τὸ βλέπουν σὰν χαζοί,
καπέλα κοριτσιίστικα θὰ ὄῃς νεοφερμένα,
καὶ μόνο μὴ παληοδραχμὴ κοστίζει τὸ καθένα.

Ἐξετάσεις μερικῶν
διδασκῶρων νομικῶν.

Ὁ Νίκος ὁ Σαντάδαρος, ὁ συμπαθὴς μας φίλος,
οὔπερ γνωστὸς ὁ ἐνθερμος πρὸς τὴν μελέτην ζῆλος,
ὕπεστη καὶ τὰς πρακτικὰς ἐσχάτως ἐξετάσεις
καὶ δικηγόρος ἐγίνε τῆς Ρωμηοσύνης πάσης.

Πιτωρῆς ὁ Δημήτριος, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
ἀνηγορεύθη Νομικῆς διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐφ' ᾧ τῷ νέῳ λειτουργῷ τῆς Θέμιδος συγχαίρου
οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι του κι' ἐκείνοι ποῦ τὸν ξέρου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Ἐθφρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάλῃδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὔρητῆρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρια.